

บรรณานุกรม

หนังสือ

- กาญจนา แก้วเทพ. สื่อส่งวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, ๒๕๓๕.
- กำบ่าเก่าเล่าไว้. พิมพ์ครั้งที่ ๒. เชียงใหม่ : สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๔๐.
- กิ่งแก้ว อัดถากร. คติชนวิทยา. เอกสารนิเทศการศึกษา ฉบับที่ ๑๘๔. กรุงเทพฯ :
หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๒๐.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. คติชาวบ้าน. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : สมาคมภาษาและหนังสือ
แห่งประเทศไทย, ๒๕๑๖.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. วรรณคดีวิจารณ์. กรุงเทพฯ : บริษัทธรรมสาร จำกัด, ๒๕๒๑.
- คมเนตร เชษฐพัฒนวนิช (บรรณาธิการ). ความเชื่อพื้นบ้านล้านนา. เชียงใหม่ :
สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๔๐.
- งามพิศ สัตย์สงวน. การวิจัยทางมนุษยวิทยา. กรุงเทพฯ : เจ้าพระยาการพิมพ์, ๒๕๓๕.
- เจตนา นาควัชระ. ทางไปสู่วัฒนธรรมแห่งการวิจารณ์. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : ผู้จัดการ,
๒๕๓๘.
- เฉลิมศักดิ์ สีลาพร. วรรณศิลป์ปริทัศน์. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ, ๒๕๑๘.
- ควมมน จิตรจำนงค์. สุนทรียภาพในภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : ศยาม, ๒๕๔๑.
- ตรีศิลป์ บุญจกร. นวนิยายกับสังคมไทย พ.ศ. ๒๔๗๕ - พ.ศ. ๒๕๐๐. กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์,
๒๕๒๓.
- ทรงศักดิ์ ปรารักษ์วัฒนากุล. การศึกษาเปรียบเทียบคำอุบ่าวผู้สาวล้านนาและผญาเกี่ยวอีสาน.
กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, ๒๕๓๒.
- ธีรยุทธ ขวงศรี. การดนตรี การขับ การฟ้อนล้านนา. เชียงใหม่ : สุริวงศ์บุ๊คเซนเตอร์, ๒๕๔๐.
- นราธิปพงศ์ประพันธ์. พระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมหมื่น. วิทยาวรรณกรรม. พระนคร : แพร่พิทยา,
๒๕๑๖.
- บุญยงค์ เกศเทศ. วรรณกรรมวิเคราะห์. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, ๒๕๒๕.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. วิเคราะห์วรรณคดีไทย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๒.
- ประคอง นิมนานหมื่น. ลักษณะวรรณกรรมภาคเหนือ. กรุงเทพฯ : สมาคมสังคมศาสตร์
แห่งประเทศไทย, ๒๕๑๖.

ประมวล คติคนต้น. คติชนชาวบ้าน : การศึกษาในด้านมานุษยวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : บริษัทต้นอ้อ แกรมมี จำกัด, ๒๕๓๕.

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. แนวทางการศึกษาวรรณคดี : ภาษาควิ การวิจัยและวิจารณ์.
พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๓.

พ. นววรรณ (นววรรณ พันธุเมธา). การใช้ภาษา. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
ชวนพิมพ์, ๒๕๑๓.

พนัส หันนาคินทร์. การสอนคำนิยามและจริยธรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์ณศ, ๒๕๒๓.

พูนพิศ อมาตยกุล. งานของพูนพิศ อมาตยกุล. กรุงเทพฯ : เอ็ม.ที.เพรส, ๒๕๔๐.

มณี พยอมยงค์. ประเพณีสิบสองเดือนล้านนาไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๓. เชียงใหม่ : โครงการ
ศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๓๖.

มณี พยอมยงค์. วัฒนธรรมล้านนาไทย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๘.

ลมูล จันทน์หอม. วรรณกรรมท้องถิ่นล้านนา. พิมพ์ครั้งที่ ๔ . เชียงใหม่ : สุริวงษ์บุ๊คเซนเตอร์,
๒๕๓๘.

วรรณิ วิบูลย์สวัสดิ์ แอนเคอร์สตัน. (บรรณาธิการ). พื้นถิ่นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ :
ศิลปวัฒนธรรม, ๒๕๓๑.

วิจัย ศิวะศรียานนท์. วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๓๐.

ศิราพร จิตะฐาน ณ ถลาง. ในท้องถิ่นมีนิทานและการละเล่น. พิมพ์ครั้งที่ ๒ ; กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๓๕.

สมร เจนจิระ. ภาษีถ้านานา. เชียงใหม่ : สุริวงศ์บุ๊คเซนเตอร์, ๒๕๕๑.

สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคเหนือ เล่ม ๔ (ซอ). กรุงเทพฯ : มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย
ธนาคารไทยพาณิชย์, ๒๕๓๓

สัทธา พินิจกุล. ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๑๕.

สุกัญญา ภัทรราชย์. ภาษาไทย ๘ คติชนวิทยาสำหรับครู (หน่วยที่ ๔). นนทบุรี : มหาวิทยาลัย
สโโขทัยธรรมมาธิราช, ๒๕๒๕.

สุจิตต์ วงษ์เทศ. ไพร่ข้ามเสภา (ศิลปวัฒนธรรมฉบับพิเศษ). กรุงเทพฯ : ศิลปวัฒนธรรม, ๒๕๒๘.

สุจิตต์ วงษ์เทศ. ร้องรำทำเพลง : ดนตรีและนาฏศิลป์ชาวสยาม. กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๓๒.

เสฐียรโกเศศ (พระยาอนุนามนราชชน). วัฒนธรรมเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ ๕ : พระนคร, ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๑๓.

อนุমানราชชน, พระยา. ชาติ-ศาสนา-วัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์บรรณาการ, ๒๕๑๖.

อนุมานราชชน, พระยา. นิรุกติศาสตร์ ภาค ๒. พิมพ์ครั้งที่ ๒. พระนคร : โรงพิมพ์

ศูนย์การทหารราบ, ๒๕๑๓.

อุดม รุ่งเรืองศรี. พจนานุกรมล้านนา-ไทย ฉบับแม่ฟ้าหลวง. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้ง

กรุ๊ป, ๒๕๓๔.

เอมอร ชิตตะโสภณ. ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมล้านนากับวรรณกรรมประจำชาติ.

เชียงใหม่ : สุริวงศ์บุ๊คเซนเตอร์, ๒๕๓๓.

เอมอร ชิตตะโสภณ. วรรณคดีนิยม. เชียงใหม่ : ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๑๘.

เอมอร ชิตตะโสภณ. วรรณคดีวิจารณ์สองเชิง. กรุงเทพฯ : สุกัญญา, ๒๕๒๕.

Dorson, Richard M., ed. Folklore and Folklife. Chicago, the University of Chicago,

๑๙๗๒.

วิทยานิพนธ์/งานวิจัย

โคมสี แสนจิตต์. “การศึกษาวิเคราะห์เรื่องจันทมาต”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๓๕.

จันทร์เพ็ญ ชาติพันธ์. “การรับข่าวสารทางด้านจริยธรรมจากสื่อพื้นบ้านประเภทของประชาชน

ในอำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่” วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๐.

จุมพล รอดคำดี และคณะ. “บทบาทสื่อพื้นบ้านต่อการศึกษาของชาวบ้าน”. กรุงเทพฯ :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗.

ชลดา ศิริวิทย์เจริญ. “การศึกษาลิขิตตะเลงพ่ายในแนวสุนทรียศาสตร์”. วิทยานิพนธ์

อักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕.

ชลธิรา สัตยาวัฒนา. “การนำวรรณคดีวิจารณ์แผนใหม่แบบตะวันตกมาใช้กับวรรณคดีไทย”

วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓.

ดวงมน ปริบูรณ์. “ความงามในทวาทศมาส”. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖.

พรพิไล เทพคำ. “เพลงคำเมืองกับวัฒนธรรมชาวล้านนา : วิเคราะห์เนื้อหาเพลงคำเมือง

ช่วงมกราคม-ธันวาคม ๒๕๓๗”. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๕.

- รวีวงศ์ ศรีทองรุ่ง. “วิเคราะห์วรรณกรรมนิราศภาคเหนือ”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๒๘.
- รุ่งพร ประชาเดชสุวรรณ. “ภูมิปัญญาเพลงพื้นบ้าน : กรณีศึกษาเปรียบเทียบล้านนากับสิบสอง-ปันนา”. รายงานวิจัย ฉบับที่ ๑๕๑ สถาบันวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยพายัพ, ๒๕๔๑.
- รุ่งพร วิจารณ์ท์. “โลกทรรศน์ของชาวหล่มเก่าจากวรรณกรรมประกอบการละเล่นดับเต่า”. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มศว. พิษณุโลก, ๒๕๓๐.
- ลัดดา ปานุทัย. “การใช้สัญลักษณ์ในวรรณคดีไทย”. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มศว. ประสานมิตร, ๒๕๒๐.
- วัชรภรณ์ อาจหาญ. “การศึกษาวิเคราะห์บทเพลงไทยสากลของสุนทราภรณ์”. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๔.
- วาสนา ต้นสารี. “ลำดับ : การศึกษาเชิงวิเคราะห์”. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มศว. ประสานมิตร, ๒๕๓๒.
- ศรชัย แสงสุข. “พระเอกในวรรณกรรมคำวซอ”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๓๐.
- สมฤทธิ ลือชัย. “ความตระหนักของช่างชอในบทบาทนักสื่อสารเพื่อการพัฒนา” วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต (สื่อสารมวลชน) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๔.
- สำรวม จำระมล. “เพลงพื้นบ้านลานดอกไม้อัน : วิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับความรัก” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มศว. พิษณุโลก, ๒๕๓๐.
- สุกัญญา ภัทราชัย. “เพลงปฎิพากย์ : บทเพลงแห่งปฎิภาณของชาวบ้านไทย” โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๐.
- สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ. “ลักษณะคำซ้ำในภาษาลานนา” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์และภาษาเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๒๖.
- สุรชาติพย์ สว่างผล. “วิเคราะห์นิทานพื้นบ้านของชาวไทยยวน บ้านคลองน้ำไหล จังหวัดกำแพงเพชร” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๓๒.
- สุปาณี มณฑานุช. “เรื่องสั้นแนวสัญลักษณ์ของไทย พ.ศ. ๒๕๐๐ – ๒๕๓๐”. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๓.
- สุพิน ฤทธิ์เพ็ญ. สุพรรณฉะวีหหลวง : การศึกษาเชิงวิเคราะห์บทบาทที่มีต่อสังคม”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๓๕.

สุมาลย์ เรืองเดช. “เพลงพื้นเมืองจากพนมทวน” เอกสารการนิเทศการศึกษา ฉบับ ๑๗๑

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬารัฐ, ๒๕๑๘.

อรชร เรือนคำ. “การศึกษาภาพสะท้อนสังคมล้านนาและคุณค่าเชิงวรรณศิลป์ จากบทเพลงของ
จรัล มโนเพ็ชร” ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยนเรศวร,
๒๕๓๖.

บทความและเอกสารอื่นๆ

โครงการศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ “ไชยลังกา เครือเสน : ศิลปินขอ
เมื่อน่าน” จัดหมายข่าวล้านนาศึกษา พฤษภาคม – สิงหาคม ๒๕๒๕.

เจตนา นาควิริยะ. “วรรณคดีวิจารณ์และการศึกษาวรรณคดี”. วรรณไวทยาการ (วรรณคดี).

พระนคร : โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สมาคมสังคมศาสตร์
แห่งประเทศไทย, ๒๕๑๔.

ทรงศักดิ์ ปรารักษ์วัฒนากุล. “การศึกษาวรรณกรรมมุขปาฐะล้านนา”. เอกสารสัมมนา ล้านนาคดี :
ภาษาและวรรณกรรม. วิทยาลัยครูเชียงใหม่, สิงหาคม ๒๕๓๐.

ทรงศักดิ์ ปรารักษ์วัฒนากุล. “ความหมายและลักษณะของการเล่นพื้นบ้าน ดนตรีพื้นบ้านและนาฏ-
ศิลป์พื้นบ้าน”. ที่ระลึกงานส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยภูมิภาคครั้งที่ ๕.
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๓๕.

ทรงศักดิ์ ปรารักษ์วัฒนากุล. “เพลงและการละเล่นพื้นบ้านล้านนา : ความสัมพันธ์กับความเชื่อ
และพิธีกรรม” ดนตรีไทยอุดมศึกษา ครั้งที่ ๒๖. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ๒๖ – ๒๗
มกราคม ๒๕๓๘, หน้า ๕๗ – ๑๐๕.

ทองพูน บรรจง และ บุญ กันแก้ว. “ประวัติการขอ” อ้างจากรวมบทความของ ยุทธ เดชคำธณ.
คหิชาชาวบ้านของไทย. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๒๐.

บุญศรี รัตน์ และ รังสรรค์ จันตะ. “ขอล้านนา : บทเพลงปฏิพากย์จากมุขปาฐะถึงลายลักษณ์”
อ้างอิงใน เอมอร ชิตตะโสภณ. ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมล้านนาและวรรณกรรม
ประจำชาติ. เชียงใหม่ : สุริวงค์บุ๊คเซนเตอร์, ๒๕๓๓. หน้า ๑๐ – ๑๖.

เบ็น-เอโมส, แคน. “นำสู่คำจำกัดความของคติชน และการศึกษาคติชนวิทยาในภาวะแวดล้อมที่เป็น
จริง” แปลโดย วรรณิ วิบูลย์สวัสดิ์ แอนเดอร์สัน, ใน วรรณิ วิบูลย์สวัสดิ์ แอนเดอร์สัน.
(บรรณาธิการ). พื้นถิ่นพื้นฐาน. หน้า ๔๘ – ๖๑ กรุงเทพฯ : ศิลปวัฒนธรรม, ๒๕๓๑.

- ประคอง นิมมานเหมินท์. “วรรณกรรมล้านนา กับ สังคม” รายงานการสัมมนาทางวิชาการ
วรรณกรรมล้านนา เล่ม ๑. พระนคร : โครงการตำรามหาวิทยาลัย สำนักหอสมุด
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๒๗.
- ประจักษ์ กาวี. “วัฒนธรรมพื้นบ้านการจับชอเมืองน่าน” เอกสารเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน
ของจังหวัดน่าน. สภาวัฒนธรรมจังหวัดน่าน, ๒๕๔๐.
- ประจักษ์ สายแสง. “การวิจัยวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงธรรมชาตินิยม”
ข่าวสารการวิจัย ๑ : ๑๔-๒๐ กรกฎาคม-พฤศจิกายน, ๒๕๒๕.
- ประสิทธิ์ เลี้ยวศิริพงศ์. “ตั้งเชียงใหม่ สูดยอดของชอล้านนา” นครไทยอุดมศึกษา ครั้งที่ ๒๖.
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ๒๖-๒๗ มกราคม ๒๕๓๘, หน้า ๑๔๕-๑๔๙.
- ประสิทธิ์ เลี้ยวศิริพงศ์. “ภาวะหัวเลี้ยวหัวต่อของชอล้านนา” เอกสารรวมบทความการสัมมนา
ล้านนาคดี เพลงและการละเล่นพื้นบ้านล้านนา. วิทยาลัยครูเชียงใหม่, ๘-๑๑ สิงหาคม
๒๕๓๑, หน้า ๑๘๑-๒๑๐.
- มณี พยอมยงค์. “เพลงพื้นบ้านลานนาไทย” เอกสารรวมบทความการประชุมทางวิชาการ เพลง
พื้นบ้านลานนาไทย. วิทยาลัยครูเชียงใหม่, ๒๑-๒๓ มกราคม ๒๕๒๔, หน้า ๑๕๐-
๑๘๐.
- ลมูล จันทน์หอม. “เพลงพื้นบ้าน” เอกสารรวมบทความประกอบการสัมมนา ภาษาไทยเรานี้มี
ทำนอง. สถาบันราชภัฏเชียงใหม่, ๑๐ มิถุนายน ๒๕๓๙.
- วรรณิ วิบูลย์สวัสดิ์ แอนเดอร์สัน. (บรรณาธิการ) “แนววิเคราะห์ทัศนคติด้านการแสดงและการสื่อ
ความหมาย” พื้นถิ่นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ : ศิลปวัฒนธรรม, ๒๕๓๑, หน้า ๔๐-๔๖.
- สิงมะ วรรณสัย. “ชอ” เอกสารรวมบทความประกอบการสัมมนา ภาษาไทยเรานี้มีทำนอง.
สถาบันราชภัฏเชียงใหม่, ๑๐ มิถุนายน ๒๕๓๙.
- สุกัญญา ภัทรราชย์. “การศึกษาเปรียบเทียบและการละเล่นพื้นบ้านภาคเหนือและภาคอีสาน”
เอกสารรวบรวมบทความการสัมมนา ล้านนาคดี : เพลงและการละเล่นพื้นบ้านล้านนา,
วิทยาลัยครูเชียงใหม่, ๘-๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๑, หน้า ๓๔๕-๓๕๔.
- สุมาลย์ พงษ์ไพบูลย์. “แนวการศึกษาเปรียบเทียบเพลงพื้นบ้านภาคกลาง” เอกสารรวม
บทความการสัมมนา ล้านนาคดี : เพลงและการละเล่นพื้นบ้านล้านนา. วิทยาลัยครู
เชียงใหม่, ๘-๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๑, หน้า ๓๐๙-๓๔๔.